

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

ฝากเป็นฝากตายได้คือธรรมพระพุทธเจ้า

วันนี้เห็นว่าคนน้อยนะ ก็ขนาดนี้ ถ้าธรรมดาคะมากกว่านี้ แล้วพวกนักเรียนหลายโรงเรียนอีกด้วยที่มาเพิ่มเข้า วันไหนเต็ม ๆ ทั้งอนุบาลก็มีนะ เมื่อก่อนอนุบาลมาเต็มไปหมด เรายังพูดขบขัน ดูเหมือนจะติดในเทปด้วยมั้ง ว่าครูพาพวกเด็กอนุบาลมาเต็มเต็ม หัวเท่ากำปั้น ๆ กำลังน่ารักดี เราเห็นเราอยากหยอกนะ มานี้พอพูดอะไร ๆ พอสมควรแล้ว เขาอยากจะทำภาพหลวงตา พวกเด็กเหล่านี้ คือเริ่มที่เขาจะมา เขาดูหยดน้ำบนใบบัว แล้วเขาได้เห็นหลวงตาในทีวี ได้ทราบเรื่องราวของหลวงตาแล้วเขาอยากมาดู เด็กนะ เราก็คิด ถ้าเด็กอยากมาดูก็นับว่าค่อนข้างดีมากสำหรับเด็กนะ ทำไมถึงอยากดูพระเฒ่าพระแก่ พอเห็นในหนังสือหยดน้ำบนใบบัว เห็นในทีวี แล้วเขาอยากมาดูตัวจริง เสร็จแล้วเขาอยากจะทำรูปเรา เราก็ต้อนรับอย่างเต็มยศเลย พอเขาขออนุญาตถ่ายรูปเรา เออ เราเปิดโอกาสให้เรียบร้อยแล้ว เอ้ามาถ่าย ยกโคตรยกแซมมา ยกหมูหมาเปิดไก่มาก็ถ่ายได้หมดวันนี้ เราว่าอย่างนั้น เด็กเขาก็หัวเราะ เปิดให้แล้ววันนี้ทำไมเด็กถึงอยากดูมันน่าคิดอยู่

พูดถึงเรื่องโรงเรียนในอุดรนี้ โรงเรียนไหน ๆ มา ส่วนมากก็มีมัธยม เช่น อุดรพิทย เป็นต้น มาแทบทุกวัน เว้นวันเสาร์วันอาทิตย์ ที่เขามากันแทบทุกวันนี่คือว่า วันนี้เปลี่ยนห้องนั้น ๆ ในโรงเรียน แล้ววันนี้โรงเรียนนั้นมา ๆ เปลี่ยนห้องนั้น ๆ มา มันก็เลยไม่ขาด มาเรื่อย โรงเรียนมันหลายโรงเรียนด้วย หลายชั้นด้วย มาไม่ขาด วันนี้เห็นเขาไปไม่ค่อยมี

มารู้อะไร ๆ กันบ้างถึงมาแะที่นี้ (เปล่าครับ มาวัดเฉย ๆ แล้วจะไปอีกหลายวัดครับ) ไปหลายวัดไปหาเลือกดูวัด วัดไหนที่พอเป็นขวัญตาขวัญใจได้ค่อยไป วัดไหนไม่เป็นท่า โกรโโกโสแล้วอย่าไป หลวงตาบวันนี้ก็เป็นพระเหมือนกัน เลือกทั้งเราเลือกทั้งเขา เลือกพระเราเลือกพระเขาอีก เลือกมาตลอด ไปหาครูอาจารย์นี่ก็เป็นนักล่าอาจารย์เหมือนกัน สมภารเจ้าวัดเป็นยังไง ดูหัวหน้าวัดแล้วก็ดูลูกวัด ทั้งเราก็เป็นตาบอดหูหนวกแต่อยากได้ของดี เข้าใจไหม ก็หาสอดหาส่องดู ไปเรื่อย ๆ (จะไปค้ำที่วัดภูวัวครับ) ไปภูวัวต้องไปภาวนานะ จะไปดูแต่พระไม่ได้ดูเราไม่ได้นะ จะไปหาดูแต่พระ เจ้าของเป็นยังไงไม่ดูไม่ได้นะ เดี่ยวพระสวนหมัดมาตักหงายวัดภูวัวลงมา อย่าว่าหลวงตาไม่บอกนะ หลวงตาตีส่งอีกลงกรุงเทพเลย ตีวัดภูวัว

วัดภูวามุณีเป็นวัดที่รักสงวนของหลวงตามากทีเดียว ก็มีเท่านั้น คือวัดนี้เป็นสถานที่บำเพ็ญ เรียกว่าชั้นเอกเลย เทียบกับปริยัติเทียบกับตำรับตำราเข้ากันได้สนิท เรียกว่าสถานที่เป็นชั้นเอก เพราะฉะนั้นเราจึงส่งเสริมพระให้มาอยู่ที่นั่น ตามธรรมดาพระก็อยู่ไม่ได้มาก ทุกวันนี้อาจจะอยู่ได้ถึง ๕ องค์ ๖ องค์ เพราะมีหมู่บ้านทางโน้นอีกนะ แต่ก่อนไม่มี มีสองสามหลังคาเรือน พระไปอยู่ได้ที่ละองค์สององค์ หรืออย่างมากก็ ๓ องค์ เท่านั้นเป็นประจํา มา ได้ทราบแต่ว่าเป็นสถานที่ภาวนาดีมาก พอได้โอกาสเราก็ไป เพราะได้ยินชื่อของวัดนี้มานานแล้ว

พอไปลงรถแล้วก็ตระเวนเลย เข้าบ้านหลังเขาเที่ยวชอกแซกซิกแซกไปหมดเลย เป็นที่พอใจทุกอย่างไม่มีที่ต้อติ พอมาแล้วก็ประกาศบ้างขึ้นเดียนั้นเลย (ท่านอุทัยประจําอยู่นั้น) บอกว่า ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปท่านจะรับพระมากน้อยเพียงไรให้รับได้เลย ถ้าพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เอา มาผมจะรับเลี้ยง ผมไปดูสถานที่หมดแล้วเหมาะสมมากกับการบำเพ็ญธรรม พระที่ตั้งใจปฏิบัติดี เอ้า มาเท่าไรมา คือมาเท่าไรเราจะรับ ถ้าหากว่าเรารับไม่ได้เราจะยอม เวลานี้ยังไม่ยอม เอา มา ถ้าตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมาเถอะ เราหาอย่างยั้งหาพระดี แต่พระที่มาโกโรโกโสอย่าให้อยู่ภูเขาภูนี้ ไล่ล่องให้หมดโดยด่วน แล้วเด็ดทั้งสองอย่าง

ตั้งแต่บัดนั้นมาก็ ๑๐ กว่าปีมาแล้วนะที่เราเลี้ยงตลอดเลย พระเวลานี้ก็อยู่ใน ๓๐ กว่าเข้า ๔๐ แหะละ ปีนี้ก็ดูเหมือน ๔๓ เราไม่ว่า เพราะเราเปิดไว้แล้วว่า พระตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมุ่งหน้าต่ออรรตต่อธรรมจริง ๆ ให้มา มาเท่าไร เอา มา เราว่างเลยเราจะรับเลี้ยง เราก็รับเลี้ยงจริง ๆ ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ส่งอาหารให้เป็นประจำ ๆ ประจำเดือน ๆ พอสิ้นเดือนก็ส่ง อย่างน้อยเรียกว่าพอดีกับพระทั้งหลาย ส่วนมากมักจะมีแต่เพื่อทั้งนั้นแหละไม่อยู่ในชั้นพอดี มีเพื่อไว้ ๆ ตลอด เพราะพระที่อยู่ตามแถวนั้นยังมี แห่งละ ๒ องค์บ้าง ๓ องค์บ้าง อยู่ในป่าในเขา เวลาท่านมาก็ถวายท่านไป ๆ เปิดเลย เอ้า ทางไหนมาทำให้ไปเลย ผมไม่สามารถที่จะเที่ยวส่งชอกแซกได้ เพราะทางมันลำบาก ส่งในจุดเดียว เราจึงจัดไว้เพื่อ ๆ ตลอดไปเลย นี่เราสงวนมาก

ท่านทั้งหลายจะไปที่นั่นเราพอใจด้วย ให้ไปดูสถานที่ ให้ดูลึก ๆ เข้าไป ถ้าดูแต่บริเวณนั้นก็ไม่ว่างเท่าไร ให้ดูชอกแซกเข้าไปยิ่งเหมาะ ๆ ไปอยู่ที่ไหนเป็นความสงบ ๆ รู้ตัวตลอด อย่างนั้นท่านถึงไล่เข้าไปอยู่ในป่าในเขา พอเข้าไปในป่าความรู้สึกมันจะเปลี่ยนของมัน สติจะติดแนบกับตัว ๆ ความพินิจพิจารณาถึงเรื่องปัญญามันค่อยเป็นค่อยไป จิตก็ไม่เพ่นพ่าน จิตคุ้นต่อธรรมไม่ว่างดีดีค่อยดีขึ้น ทีนี้เวลาอยู่ไป ๆ มันก็ค่อยชิน ๆ จิตก็เข้าสู่ความสงบเย็น นั้น ความสุขจะเริ่มปรากฏขึ้นทีนี้ละ

เราหาความสุขแทบล้มแทบตายทั่วโลกดินแดน ไปที่ไหนเห็นแต่กองพืนกองไฟ ทั่วโลกธาตุ วังนี้เลย ไม่มีความสุขใดที่ใครจะมาจับยกขึ้นโอ้อวดว่า ความสุขเราหาแล้วหาที่ไหนไม่เจอ มาเจอที่นี่ อย่างนี้ไม่เคยมี มีแต่พระพุทธเจ้า พระสาวกอรหันต์ นั้นท่านผู้เจอ เจอตรงนี้เวลาเจอ ไปเที่ยวไหนก็ไป ไปอยู่สถานที่เหมาะสมยังไงก็ตาม เหมาะสมเพื่อจะบำเพ็ญ รักษาหรือบำรุงจิตใจนี้ให้ดี เพื่อจะเอาความสุขเกิดขึ้นที่ใจ นี้ ละถ้าไปอยู่ที่นั่นความสุขจะเริ่ม ความวุ่นวายทั้งหลายจะค่อยจางไป ๆ พวกนี้พวกเหล่าร้ายทั้งหลาย พวกกิเลสพวกตัวทำลาย เมื่อเข้าไปสู่สถานที่เหมาะสมในป่าในเขาอย่างนั้นแล้ว ทุกอย่างเรื่องการดำเนินของพระจะไม่เหมือนโลกนะ

การอยู่ถือเอาที่สงบสงัดที่สะดวกสบายในการบำเพ็ญภาวนา การกินต้องเล็งถึงธาตุถึงขั้นนี้ เล็งถึงอรรถถึงธรรม เล็งถึงความได้ความเสียจากอาหาร ท่านจึงบอกว่าอาหารสัปายะ คืออาหารเป็นที่สบาย คำว่าสบายส่วนมากจะหมายเป็นโลกนะ ส่วนธรรมไม่เป็นอย่างนั้น อาหารเป็นที่สบาย คือเวลาฉันลงไปแล้วเป็นยังไงบ้างในการภาวนา ต้องถือจุดภาวนาเป็นสำคัญ แล้วฉันอาหารประเภทนั้นประเภทนี้ที่ได้มาจากบิณฑบาตเขา ฉันแล้วสังเกตดูการภาวนา ถ้าธาตุขั้นนี้เบาสะดวกสบาย นี้เรียกว่าอาหารสัปายะ การภาวนาก็สะดวก ถ้าอาหารฉันลงไปแล้วไปส่งเสริมธาตุขั้นนี้ แล้วส่งเสริมกิเลสไปในตัว ย่ำยัธรรมะลงไป อาหารชนิดนี้ไม่เรียกอาหารเป็นที่สบาย งต ๆ นั้นท่านสังเกตอย่างนั้น เรียกว่าอาหารสัปายะ

การหลับนอนล้มลงที่ไหนได้ทั้งนั้น คือธรรมอย่างเดียว จุดที่ตั้งของใจคือธรรมอย่างเดียว จะอดอยากขาดแคลนอะไรไม่สนใจ สนใจแต่ธรรมอย่างเดียว ขอให้สะดวกในการบำเพ็ญธรรม ๆ นี้สำคัญ เพราะฉะนั้นการอยู่ท่านจึงหาที่อย่างนั้น เหมาะสมแล้ว การกินได้อะไรมาพอ ไม่ได้สนใจว่าอาหารหวานคาวที่เขาจะหามาถวาย มาใส่บาตรนั้น ดีชั่วประการใด ท่านไม่สนใจ จะมุ่งต่ออรรถต่อธรรมโดยเฉพาะ อันนี้ก็ยกตัวอย่าง พระท่านอยู่ในป่าภาวนา เวลาครองผ้าจะบิณฑบาต กิเลสมันแยบออกไปจากใจละซี เออ วันนี้นิญาติโยมเขาจะเอาอาหารประณีตบรรจงอะไรใส่บาตรเรานา คิดเท่านั้นละนะ ทางนี้ก็ดี ปี่วะเลย เหนอ เจ้าของยังไม่ไปมันไปหากินก่อนแล้ว

นี่ธรรมดีนะ เจ้าของยังไม่ได้ไปเลยกิเลสมันไปก่อนแล้ว ไปกว้านเอาอาหารประณีตบรรจงจากญาติจากโยมแล้ว ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ไป วันนี้ไม่ไป เปลื้องผ้าทันที หยุดไม่ไปบิณฑบาตเลย ตัดสันดานกิเลส เอ้า วันนี้จ้อกัน วันหลังต่อไปถ้ามันออกอีกไม่ไปอีก พยายามจ้อ มันก็กลัวมันตายมันก็ไม่ออกละซี นี่มีในตำรา นั้นเห็นไหมท่านดัดของท่าน อาหารการบริโภคของโลกของสงสารเป็นประเภทหนึ่ง อาหารของธรรมนี้เป็นอีกประเภทหนึ่ง มีแต่เขียม ๆ ๆ เรื่องของธรรม เพื่อจะให้ธรรมเจริญภายในใจ ทุกสิ่งทุก

อย่าง เช่นอาหารการกินการใช้การสอย เขียมทุกอย่าง ไม่ยุ่ง แต่ธรรมนี้ดีด ๆ ตั้งเป็นจุดหมายเอาไว้ตลอด

การอยู่อยู่เพื่อธรรม กินเพื่อธรรม หลับนอนเพื่อธรรม การใช้สอยทุกสิ่งทุกอย่าง พระกรรมฐานไม่ค่อยมีละ ใช้นั้นใช้นี้ท่านไม่มีเหล่านี้ ถึงมีท่านก็อย่างว่า มีแต่อย่างเขียม ๆ นี่ละที่เจริญธรรม ธรรมเกิดกับอาการเช่นนี้ของผู้บำเพ็ญ ธรรมจะไม่เกิดในตลาดลาดเล กระจุกหมูกระจุกวัวซุ่ม ๆ ไม่เกิด มีแต่กิเลสมีแต่สัวมแต่ถานเกิดทั้งนั้น เต็มบ้านเต็มเมือง เต็มพระเต็มเถร ถ้าใครใฝ่ใจในทางนั้นมีแต่สัวมแต่ถาน ใครใฝ่ใจตามทางของพระพุทธเจ้าจะมีแต่ความสง่างามภายในใจ สงบร่มเย็นตลอด แล้วบำรุงรักษาตลอดเวลา จิตก็ต้องมีความแคล้วคลาดปลอดภัย สิ่งที่เป็นภัยก็จางออก ๆ ระวังดับความคิดไม่ให้มันออกไปเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็ภัย จิตใจก็เจริญรุ่งเรือง ที่นี้ความสงบเย็นขึ้นมา ความสุขจะเริ่มปรากฏแล้วที่นี้ หาทั่วแดนโลกธาตุดจะมาปรากฏที่นี้ นะ

จากนั้นพอสงบเย็นใจ จิตมีความแน่มั่นคง ด้วยความสงบมากเท่าไร ที่นี้จิตยิ่งสง่างาม อยู่ที่ไหนเย็นสบาย ๆ มองดูอะไร ๆ นี้จิตมันสว่างรอบตัว ๆ ตามขั้นแห่งธรรม ยิ่งจิตมีความสว่างไสวด้วยสติปัญญามาก อันนี้ละเอาละที่นี้ละ จิตจะเบิกกว้างออก ๆ จิตดวงนี้ ที่แรกมันตีตันอันตู่ คือกิเลสทั้งหลายมันเหมือนเมฆหนา ๆ มาปิดปั๊บ พระอาทิตย์ทั้งดวงก็มองไม่เห็น เรามองหาพระอาทิตย์ไม่เห็น เพราะอาทิตย์นั้นถูกเมฆปิดกำบัง ที่นี้พอเมฆจางไป ๆ พระอาทิตย์ก็ส่องแสง ที่นี้จิตของเราเป็นเหมือนพระอาทิตย์ พอค่อยชำระมันค่อยจางไป ๆ พวกกิเลสจึงเป็นเหมือนเมฆ จางไปจึงค่อยสว่าง ๆ สว่างไปถึงขั้นปัญญา นี่ละขั้นปัญญาใครคาดไม่ได้ละ เรื่องสมาธิคาดได้ด้วยกัน ใครเป็นสมาธิเต็มภูมิรู้หมด พอถึงนั้นแล้วเป็นน้ำเต็มแก้ว สมาธิจะให้เลยนั้นไม่เลย เหมือนน้ำเต็มแก้ว เอน้ำที่ไหนมาเทก็ล้นออกหมด เรียกว่าน้ำเต็มแก้วแล้ว สมาธิเต็มภูมิก็แบบเดียวกัน แต่เบิกออกทางด้านปัญญา ที่นี้ต้องห้ามหาสมุทรแคบไปแล้วนะ มันไปรู้ไปเห็นไปหมด

นี่เราไม่ได้พูดที่ว่าเป็นแบบเดียวกันหมดนะ มันขึ้นอยู่กับนิสัยวาสนา แต่เรื่องออกรู้ ๆ เต็มภูมิของตนของท่านนั้นแหละ แต่ผู้ที่มีความลึกซึ้งละเอียดแหลมคมเข้าไป ๆ อย่างนี้ยิ่งจำออก ๆ ๆ อย่างความรู้พระพุทธเจ้าความรู้พระอรหันต์ พระอรหันต์แม้จะเชี่ยวชาญขนาดไหนก็ตาม ขี้ปะติ๋วของพระพุทธเจ้าว่างั้นเถอะ ที่นี้ผู้เชี่ยวชาญพระอรหันต์เชี่ยวชาญ ผู้ไม่เชี่ยวชาญก็มี ความรู้มีความเหลื่อมล้ำต่ำสูงต่างกันอย่างนี้นะ แต่ยังงี้ก็ตามจิตนี้ครองความสุขด้วยกัน ที่จะชมในสิ่งต่าง ๆ เห็นสิ่งต่าง ๆ ที่โลกทั้งหลาย หูหนวกตาบอดปฏิบัติเสถียรกันล้นโลกนี้ ท่านจำอยู่ตลอดเวลา กับพวกตาบอดที่ปฏิบัติเสถียรสิ่งทั้ง

หลายเหล่านี้ไม่มีนั้น ท่านเจออยู่ตลอดเวลา มองเมื่อไรมันก็จำ มันมีมาตั้งกับตั้งกลับ แล้วสิ่งเหล่านี้ ท่านเห็นอยู่อย่างนั้น

นี่ละ อาโลโก อุทปาติ สว่างโรทั้งกลางวันกลางคืน พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ และพระอรหันต์ผู้เชี่ยวชาญ ตามเสด็จพระพุทธเจ้าใกล้ชิดติดพันกันไป นี่ละถึงขั้นปัญญา ชั้นปัญญานี้เอาความแน่นอนไม่ได้เลย ไม่เคยรู้เคยเห็น มันรู้มันเห็น รู้ไปชอกแซก รู้ไปตรงไหนหายสงสัย ๆ เจอเข้าไปตรงไหนอ้อ ๆ เรื่อย และอ้อ ก็หมายความว่า ยอมรับแล้ว ก็กราบพระพุทธเจ้าท่านสอนไว้แต่เมื่อไร เราฟังมาเจอเดี๋ยวนี้ ๆ นั่น ความหมาย นี่ละที่นี้เรื่องความสุขจะปรากฏเด่นขึ้น ๆ ที่นี้ความเพลินในความพันทุกข์ สำหรับผู้ที่ยังไม่พันก็ยิ่งเพลินเรื่อย ๆ ลืมหลับลืมนอน ทุกสิ่งทุกอย่างเพลินไปด้วย ความเพียร เห็นโทษของกิเลสก็เห็นได้อย่างเต็มหัวใจ เห็นคุณค่าของธรรมก็แบบเดียวกัน แล้วฟุ้ง ๆ เลย ที่นี้ปัญญาออก ออกไปหมด ทั้ง ๆ ที่แกกิเลสอยู่นั้นนะ

กิเลสกับจิตมันก็พันกันอยู่นี้ สิ่งที้นอกจากกิเลสกับจิตก็พวกเปรต อสุรกาย พวกสัตว์นรกประเภทต่าง ๆ มันก็จ้ารอบกันไป ๆ ละชิ ก็ความรู้อันเห็นไปหมด มันแทรกมันแซงไปหมด อยู่ใกล้ก็มีอยู่ไกลก็มี มีรอบตัว พันความรู้ไปได้ยังไง ความรู้ที่มันจะชานไปหมด แล้วไม่ต้องถามใคร นี่ละท่านเรียกว่าความรู้ที่เกิดขึ้นจากปฏิบัติ ปรียัตติเราเรียนแบบแปลนแผนผังแต่ยังไม่รู้นะ ปฏิบัติแล้วที่นี้เหมือนกับก้าวเดินดู แล้วความรู้ความเห็นเหล่านี้เป็นสมบัติของตัวด้วยนะ ปรียัตติไม่เป็น เป็นความจำเฉย ๆ เป็นสมบัติของพระพุทธเจ้า ธรรมะพระพุทธเจ้า ที่นี้เวลาเราไปปฏิบัติผลปรากฏขึ้นเป็นสมบัติของเราเป็นลำดับลำดับไป ตั้งแต่ความสงบเย็นใจ ทุกสิ่งทุกอย่างจำไปหมดนั่นแหละ

ท่านทั้งหลายให้ฟังเสียดธรรมพระพุทธเจ้าประกาศมา เฉพาะพระพุทธเจ้าของเรา ๒๕๐๐ กว่าปีแล้ว เป็นยังไงเปิดหูเปิดตาเรา มันลึบบ้างไหม เราอยากถามอย่างนี้นะ หลวงตาตัวเท่าหนูมันก็เปิดจ้าอย่างนี้ ไม่อย่างนั้นกล้าพูดได้หรือ ก็มันเห็นจ้ง ๆ อยู่ นี่ ใครไม่เห็นมันก็ไม่เคยสนใจกับใคร อะไรจะแน่นอนยิ่งกว่าเรากำอยู่ในเงื้อมมือของเรา เปิดออกเมื่อไรมันก็เห็น เขาไม่เห็นเขาจะว่ายังไงช่างเขาซิ ความรับผิดชอบทุกอย่างอยู่กับเรา สมบัตินี้เป็นสมบัติของเรา เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว เพียงรู้องค์เดียวเท่านั้นไม่ต้องถามใคร ใครเชื่อไม่เชื่อไม่สนใจ นี่ละเป็นอย่างนี้แหละเรื่องความรู้ทางด้านธรรมะ เป็นความรู้ที่อัศจรรย์มากเป็นลำดับลำดับ

ความรู้ของโลกไม่รู้ไม่เห็นไม่ได้ เพราะฉะนั้นโลกตาบอดเขาจึงไม่ยอมเชื่อศาสนา เชื่ออรรถเชื่อธรรม ไม่เชื่อจนกระทั่งบุญบาป แล้วหาบตั้งแต่บาปแต่กรรมใส่หัวเจ้าของ ไปที่ไหน ๆ แทนที่ท่านเปิดไว้แล้วทางสวรรค์ นิพพานก็มี มันไม่ยอมไปมัน

โอดลงนรกอเวจี พวกเปรตพวกผีประเภทต่าง ๆ เต็มท้องฟ้ามหาสมุทร ในน้ำบนบกที่ ไหน สัตว์เหล่านี้ที่จะไปอยู่ไม่ได้ไม่มีนะ อยู่ได้หมดด้วยอำนาจแห่งกรรมของตัว นั้นแหละท่านถึงสอน ใครจะละเอียดลออยิ่งกว่าพุทธศาสนาของเรา ยกให้เรื่องพุทธศาสนา เอกเลย

ศาสนานอกนั้นเราไม่ยุ่ง เพราะเป็นศาสนาของคนมีกิเลส คลังกิเลส สอนไปตรงไหนก็เหมือนเราเหมือนท่าน ลูบดำกำตาไป สอนไปผิด ๆ ถูก ๆ เพราะคนมีกิเลส มีหน้าซำก็ยังมีมาเข้าตัวเอง อันไหนที่ชอบใจอันนี้ถูก อันไหนไม่ชอบใจอันนั้นผิด ถึงอันนั้นจะถูกก็ตามก็ว่าผิด เพราะจิตใจมันเป็นกิเลส แต่ธรรมพระเจ้าไม่ลำเอียง รู้เห็นยังใจดีบอกว่าดี ชั่วบอกว่าชั่ว เอียงที่ไหน ตรงแนว ๆ นี่ละศาสนาของผู้สิ้นกิเลส คือพุทธศาสนาเท่านั้น นอกนั้นเป็นศาสนาของคลังกิเลส ใครจะมีศาสนาใดที่ศาสนา ก็เหมือนเรา ๆ ท่าน ๆ ประกาศตนเป็นหัวหน้าเฉย ๆ เป็นศาสดาเฉย ๆ แต่ความจริงกิเลสเต็มหัวใจเช่นเดียวกัน จะเอาความแน่ใจ ผากเป็นผากตายกันได้ยังไง ส่วนธรรมพระพุทธรเจ้านี้ผากได้ตลอดไปเลย จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ที่รู้เห็นทุกอย่างแล้วเอามาตรัส ตรัสไว้ชอบแล้ว ให้เดินตามนี้ ๆ

ธรรมพระพุทธรเจ้าเป็นของแปลกประหลาดอัศจรรย์มากนะ เป็นของเล่นเมื่อไรโลกมันไม่มองดูธรรม มองดูตั้งแต่กิเลสนะซิ มันถึงลำบากลำบากมากทีเดียว ยิ่งหนาแน่นขึ้นไปทุกวัน ๆ นะ สิ่งที่จะเสริมส่งให้กิเลสหนาแน่นเพื่อเอาไฟเผาโลก ยิ่งหนาขึ้นทุกแห่งทุกมุมรอบด้านเลย ข้างนอกก็เข้ามารอบด้าน ข้างในก็สั่งสมขึ้นรับกัน ๆ มีแต่กิเลสภายในภายนอกอกรับกัน เป็นไฟขึ้นมาแต่ละกอง ๆ ภายในหัวใจของสัตว์โลกนั้นแหละ แล้วก็บอกโลกนี้เจริญโลกนั้นเจริญ มันเจริญที่ไหน ถ้ามหาตามความจริงชียอย่าเอาความจอมปลอมมา ว่าอริฐ ว่าปุน ว่าหิน ว่าทราย เมืองไหนมันก็มี มันเจริญที่ไหน ปลุกตีกรรมบ้านช่องกันไปก็ขึ้นก็ห้องก็หับ มันก็เอาไปจากอริฐ จากปุนจากหินจากทรายจากเหล็กจากเหล่านี้ ไปประดิษฐ์ขึ้นมาแล้วก็ไปตื่นอริฐทรายหินปุนว่า บ้านนั้นเจริญ บ้านนี้เจริญ หัวใจมันเป็นไฟเผาอยู่ มีใครดูไหม เจ้าของเองก็ไม่รู้

ธรรมต่างหากส่องบัพเห็นหมด ๆ ไม่งั้นจะว่าเป็นศาสดาของโลกหรือ จะว่าเป็นโลกุตรธรรม ธรรมเหนือโลกได้ยังไง ถ้าธรรมเสมอกับโลกแล้วหรือต่ำกว่าโลกแล้วใครจะกราบธรรมได้ลงคอ ไม่มีใครกราบได้ นี่ก็เพราะเหนือโลก ขอให้ทุก ๆ ท่านได้ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติธรรมนะ ธรรมพระพุทธรเจ้านี้เลิศเลอมาแต่กาลไหน ๆ พอเจอเข้าแล้วเท่านั้น ฟังซิว่าจนกระทั่งไม่หลับไม่นอน เพลินหรือไม่เพลินขนาดไหน ความเห็นโทษเห็นภัยในทุกข์ทั้งหลายที่เคยฝังจมกันมา มันก็เปิดขึ้น ๆ ความเห็นคุณค่าที่จะหลุดพ้น

ไปจากกองฟืนกองไฟนี้เสีย ก็ยิ่งเปิดขึ้นด้วยกัน ความเห็นโทษเต็มหัวใจ ความเห็นคุณเต็มหัวใจ อยู่ไม่ได้ว่างั้นเลยนะ ตีตึ้ง ๆ เลย

ให้มันเป็นในหัวใจใครก็เป็นเถอะนะ มันไม่มีหญิงมีชายแหละ เพราะกิเลสกับธรรมไม่มีหญิงมีชายอยู่กับหัวใจทุกคน ขอให้เปิดออกเถอะ เปิดออกมันจะรู้ด้วยกัน เห็นด้วยกัน มากน้อยตามกำลังความสามารถของเราเห็นโดยแท้ เพราะธรรมนี้เป็นธรรมที่เปิดเผยให้เห็นความจริง พวกจำเอานะ เอ้า พูดเพียงเท่านี้เสียก่อน แล้วมีอะไรบ้างละ จะไปวัดภูวาก็ไป มันต่อเลยพอว่าวัดภูวณะ

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com